

KOLEKTIVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO
IR RAJONO DŽD TARYBOS ORGANAS

1960 m.

gegužės

5 d.

Ketvirtadienis

Nr. 37 (1124)

KAINA 15 KAP

Eina nuo 1948 m.

Nesuvėluokime linų sėjos

Praeitais metais „Svyturio“, „Pergalės“, „Žalgirio“, „Tarybinio artojo“ kolūkliai išaugino gerą linų derlių. Rajono kolūkių pajamos už linus pasiekė 6.460.000 rb. Tas rodo, kad linai yra labai pajaminga kultūra, be to, jie yra labai reikalinga žaliava pramonėi.

Ir vis tik eilė kolūkių už linus gavo labai mažas pajamas. Tai todėl, kad „Kibirkštis“, „Gegužės Pirmosios“, Lenino vardo kolūkliai suvėlavo linų sėją, neprižiūrėjo pasėlių.

Didelę klaidą daro kolūkliai pavėluotai sėdami linus. Linų sėja rajone nusitęsė iki birželio pradžios. PIRMAUJANČIŲ KOLŪKIŲ PATYRIMU IRODYTA, KAD GERIAUSIA LINUS PASETI PIRMAJĄ GEGUŽES MĖNESIO DEKADĄ. Jei kartais sąlygos net labai nepalankios, tai vis tiek linai turi būti pasėti ne vėliau, kaip gegužės 15 d. Kai kurie kolūkliai dar sėja linus rankiniu būdu, nors linų sėjamųjų yra pakankamai. Nesant li-

nų sėjamųjų, galima sėti ir grūdų sėjamosiomis, maždaug po 110–120 kg sėmenų į hektarą. Sėjant linų sėjamosiomis, išsėjimo normą galima šiek tiek padidinti.

Linus reikia sėti iš rudens suartose dobiliuose. Dirva turi būti taip suartuota, kad viršūn nelšvirstų „negyvas podirvis“, nes, kaip žinoma, linų šaknų sistema eina negiliai, vos 2–3 cm nuo dirvos paviršiaus ir išverstose podirvio žemėje linai skursta.

Norėdami gauti gerą derlių, turime pasėlius tinkamai patręsti. Sėjant į dobilius nereikia tręsti azotinėmis, bet fosforinėmis ir kalinėmis trąšomis reikia būtinai patręsti, duodant fosforinių trąšų ne mažiau kaip 200, o kalinių — 100–150 kg į ha. Šios trąšų normos yra minimalios.

Pasėję linus, neužmirškime jų priežiūros. Kovai su piktžolėmis reikia naudoti herbicidus.

Agr. J. MINKELIS

Žygiuoja šventinės kolonos

Antrasis septynmečio pavasaris šventiškai išdabino Anykščius. Gležniais pumpurėliais sužaliavo Sventosios pakrantės, žaliu apdaru pasipuošė, pajauėjo gatvių alėjos. Lengvame pavasario vėjuje plevėsuoja raudono šilko vėliavos, ant namų fasadų, A. Baranausko aikštėje. Įvairiaspalvėse drobėse išrašyti šūkiai ir lozungai, sveikinantieji darbo žmones su Tarptautine proletariato švente — Gegužės Pirmąją, kviečiantieji dar aktyviau įsijungti į kovą už pirmalaikį septynmečio plano įvykdymą.

Kaip niekada gausiomis šventinėmis darbo dovanomis šių metų Gegužį sutiko Anykščių miesto ir rajono darbo žmonės. Susirinkę A. Baranausko aikštėje į šventinę demonstraciją, jie raportuoja: „Anykščių vyno“ gamykla pirmojo ketvirčio planą įvykdė 119,5 proc., spartakiečiai — 108,9 proc., elektrinės darbuotojai — 110 proc.

Visose rajono pramonės įmonėse ir organizacijose žymiai pakilo darbo našumas, kasdien kovojama už žaliavų taupymą, vis daugiau įdiegiama racionalizacinių pasiūlymų gamyboje. Stai, plytų ir drėnažo vamzdžių gamykloje „Anykščiai“ vien tik racionalizacinių pasiūlymų įgyvendinimo dėka sutaupyta daugiau kaip 100 tūkstančių rublių, „Spartako“ fabrike — 13 tūkstančių rublių.

Aikštę užlieja vis naujos ir naujos šventiškai pasipuošusios darbininkų, tarnautojų, kolūkiečių, moksleivių kolonos, nauji įmonių, įstaigų, organizacijų kolektyvai. Ne vien tik vėliavos, transparantai, šūkiai, didžiulės diagramos kalba apie darbo žmonių laimėjimus, jų šventinę nuotaiką. Apie kiekvieną iš šių kolektyvų daug džiugaus galima papasakoti, kiekvienas iš jų turi kuo pasigirti, bendrai pasidžiaugti: „Anykščių vyno“ gamyklos darbininkus ir tarnau-

tojus džiugina šlaks metais rekonstruotas pilstymo cechais, naujai įvesta automatinė linija. Tarybų Lietuvos dvidešimtmečio šventei vyno gamintojai pateiks dar vieną darbo dovaną — išleis lietuvišką mitybą. Artimiausiu metu čia taip pat masiškai bus pradėtas gaminti natūralus vynas, įvairūs vaisvandeniai.

Aukštai iškėlę virš kolonos didžiulį savo mylimojo rašytojo — anykštėno Jono Biliūno portretą, pro tribūną žygiuoja rašytojo vardu pavadintos vidurinės mokyklos auklėtinių ir pedagogų daugimtinė kolona. Ne vienam iš šioje kolonoje žygiuojančių moksleivių šis Gegužis ypatingai svarbus. Praeis dar truputį daugiau kaip mėnuo, ir šie jaunuoliai ir merginos, gavę gyvenimo kelialapį — brandos atestatą — išeis į savarankišką kelią: pasklis po gimtųjų kolūkių fermas, apsivilks darbininkų kombinezonus. Dau-

(Nukelta į 3 psl.)

Kolūkietiški, brigadininke!

„Puntuko“ kolūkis baigė grūdinių kultūrų sėją! Sekite pirmūnų pavyzdžiu! Atminkite, kad ankstyva sėja didina derlių!

Už vairo — du draugai

Vos praušdavo rytas, „Jaros“ kolūkiečio trečiojo laukininkystės brigadoje sugausdavo traktorius. Už vairo — vienas geriausių kolūkiečio mechanizatorių — Jonas Zabarskas.

— Na, pasispauskite, vyručiai, — ragino jis grūdų privežėjus.

Tai prislopstantis, tai vėl garsesnis motoro gaudimas nenutildavo iki vėlyvo vakaro. Vienodai ir lygiai sėjamosios noragėliai rėždavo purią žemę.

Kasdien vasarofumi jis apsėdavo po 10–12 hektarų dirvų.

Kai sutemos sėdavo ant Jaros upelio pakrančių, traktorius „DT-54“ varė Zabarskas perleisdavo prikabinėtojamui Antanui Ralickui. Pirmosiomis nakti-

mis šiam vyrui nesisekė.

— E, nebus kur įsibėgėti tavo kultivuotuose ploteliuose, — paryčiais šalpydavosi Zabarskas.

Ir abu sėdavo į kabiną. Prityręs traktorininkas mokydavo prikabinėtoją, kaip našiai išnaudoti traktorių, padarant kuo mažiau užuolankų, įdėbiant šlapokas dirvas. Netrukus Ralickas pradėjo dirbti taip, kad traktorininkas nebesėdavo per dieną apsėti jo įdirbtų plotų.

Našiai dirbdami, abu draugai anksti pasėjo visas brigados grūdines kultūras 73 hektaruose.

— Be jų būčiau prapucęs, — darbščiais mechanizatoriaus džiauglasi brigadininkas Antanas Papučka.

B. Melėniskis

RUNKELIAI PASĖTI

Seštosios laukininkystės brigados kolūkiečiai pirmieji „Levaniškio“ kolūkyje pasėjo 12 hektarų cukrinių runkelių. Sėja atlikta brigadinin-

ko J. Naviko pasiūlytu būdu. Sėkla išberta vienodai ylsame plote. Sudygas pasėliams, bus suženklinti kvadratai ir lizduose išretinti daigai.

Sodina bulves

Šimtą hektarų bulvių šlemet augins „Žalgirio“ kolūkiečių žemdirbiai. Trečioji, Antano Skardžiaus vadovaujama brigada pirmoji pradėjo bulvių sodinimą. Į bulvėms skirtas dirvas kiekvie-

Kvadratams žemė paruošta

„Laisvo artojo“ kolūkiečių žemdirbiai parinko kukurūzams geriausias dirvas. Kiekvienas hektaras patręštas po 20 tonų organinių ir po 100 kg mineralinių trąšų. Kukurūzus kolūkiečiai sės kvadratinio būdu.

Kolūkiečių traktorininkai St. Stalkūnas, Br. Vetelkis ir kiti visose laukininkystės brigadose galutinai įdirbo dirvas kukurūzams.

B. Silgalis

bulvių į gerai įdirbtą ir patręštą žemę.

Ruošiasi sodinti bulves ir kitos kolūkiečių brigados.

Br. AUDRONIS

nam hektarui išvežama po 25 tonas vietinių trąšų. Per pirmas dienas pasodinta 5 ha

Geral ruošiasi bulvių sodinimui Kėdainių rajono J. Janonio vardo kolūkiečių žemdirbiai. Bulvėms skirta dirva čia suarta iš rudens, į kiekvieną ha išvežta po 25 tonas organinių trąšų, sudarytas sėklos fondas tik iš „Puntuko“ veislės bulvių.

Kolūkiečių žemdirbiai šlemet išpareigojo bulvių plotus padidinti 13 procentų ir vidutiniškai iš hektaro prikasti po 130 centnerių.

Nuotraukoje matome Kėdainių rajono J. Janonio vardo kolūkiečių antrosios brigados kolūkiečius, ruošiančius bulves sodinimui.

A. Šarkio ir G. Kretavičiaus (ELTOS) nuotr.

STALINGRADO SRITIS. Dubovskio rajono Stalino vardo kolūkis gavo Stalgrado traktorių gamyklos pagamintą milijoninį traktorių. Ši mašina patikėta mechanizatoriui Sergiejui Andriejevičiui Goridamakinui, kuris prieš 30 metų vairavo Stalgrado traktorių gamyklos išleistą pirmąjį traktorių. Dabar tas traktorius yra revoliucijos muziejuje.

Jaudindamasis sėdo už traktorių, ant kurio kabinos užrašyta „Tėvynė — milijoninis traktorius“ valro senasis mechanizatorius.

Nuotraukoje: S. A. Gaidamakinis prie milijonojo traktoriaus.

S. Kurunino (TASS) nuotr.

MŪSŲ SPAUDA

Kiekvienų metų gegužės 5 dieną mūsų šalies darbo žmonės pažymi tarybinės Spaudos dieną. Šią dieną prieš keturiasdešimt aštuonerius metus išėjo pirmasis „Pravdos“ numeris.

„Pravda“ ir kiti bolševikiniai laikraščiai suvaldino didžiulį valdmenį, mobilizuojant darbo žmones į kovą prieš carinę patvaldystę, kovojant už revoliucijos laimėjimų išsaugojimą ir įtvirtinimą, už komunizmo pastatymą mūsų šalyje.

Ilgas ir šlovingas tarybinės spaudos kelias. Tai Komunistų partijos, darbo žmonių kovų ir pergalių kelias. Tarybinė spauda visada ir visur yra pirmoji Komunistų partijos pagalbininkė. Ji aiškina darbo žmonių masėms partijos iškeltus uždavinius ir padeda juos įgyvendinti.

Mūsų šalies darbo žmonės myli ir gerbia savo spaudą todėl, kad ji kovoja už liaudies reikalus, kad ji kurlama pačių darbo žmonių rankomis. Štai kodėl taip nepaprastai šalyje auga spaudos organų tiražai. Dabariniu metu vien tik „Pravdos“ tiražas beveik du kartus viršija bendrą visų laikraščių,ėjusių carinėje Rusijoje, tiražą. O kiek dar išleidiama kitų laikraščių ir žurnalų! Perna Tarybų Sąjungoje buvo išleidiama 7686 laikraščiai, o kartu su kolūkių spausdinamais laikraščiais šis skaičius sudaro apie dešimt su puse

tūkstančio. Mūsų šalyje išleina daugiau kaip 3800 žurnalų ir žurnalinio tipo leidinių.

Tarybų valdžios metais smarkiai išaugo ir mūsų respublikos spauda. Kasmet vis didėja respublikinių laikraščių ir žurnalų, o taip pat miestų, rajoninių ir žinybinių laikraščių tiražai. Palyginti su praeitais metais respublikinių laikraščių tiražai padidėjo 100 tūkstančių, rajoninių laikraščių — beveik 60 tūkstančių egzempliorių. Apie 80 tūkstančių egzempliorių padidėjo žurnalų tiražas. Šiuo metu laikraščių vienkartinis tiražas sudaro apie 1 milijoną 50 tūkstančių egzempliorių, o žurnalų ir kitų žurnalinio pobūdžio leidinių vienkartinis tiražas pasiekė daugiau kaip pusę milijono egzempliorių.

Per pastaruosius metus žymiai išaugo ir sustvirtėjo laikraštinų darbuotojų kadrai, per kuriuos partija kasdien kalbasi su tūkstantinėmis darbo žmonių masėmis. Draugas N. Chruščiovas, kalbėdamas tarybinių žurnalistų priėmimo Kremliuje 1959 metų lapkričio 14 d. pareiškė, jog žurnalistai ne tik ištikimi partijos pagalbininkai, bet tiesiog jos parankiniai. „Kodėl parankiniai? — kalbėjo N. Chruščiovas. — Todėl, kad jūs tikrai visuomet būnate partijai po ranka. Kai tik koki nors nutarimą reikia aiškinti ir vykdyti, mes

kreipiamės į jus, ir jūs, kaip patikimiausias transmisijos diržas, imate partijos nutarimą ir nešate jį į plačiausias mūsų liaudies mases“.

Sparčiai besivystant komunizmo statybai mūsų šalyje, dar labiau padidėjo mobilizuojantis ir organizuojantis spaudos valdymo. Spauda pasireiškia kaip vienas iš veiksmingiausių ir galingiausių partijos ginklų kovoje už komunistinės visuomenės sukūrimą, už TSKP XXI suvažiavimo nutarimų įgyvendinimą, už septynmečio uždavinių įvykdymą pirma laiko. Didžiai garbingas uždavinys iškeltas tarybinės spaudos darbuotojams — kovoti už naują, komunistinės visuomenės žmogų, auklėti jį komunizmo idėjų dvasia, kovoti už komunizmo bazės sukūri-

mą mūsų šalyje.

Dabar, kada mūsų šalies darbo žmonės sėkmingai vykdo antrąjį septynmečio metų numatytą programą, tarybinė spauda privalo tapti aktyviausiu kovotoju už socialistinių įsipareigojimų įvykdymą ir viršijimą. Mūsų spaudos uždavinys — pasiekti, kad spaudos kova už socialistinio lenktyniavimo organizavimą būtų konkreiti, operatyvi, veiksminga.

Spauda — galinga partijos politinio darbo masėse priemonė. Ji visada kovojo ir kovoja už darbo žmonių auklėjimą kilniomis proletarinio internacionalizmo, tautų draugystės idėjomis. Laikraščiai ir žurnalai turi sustiprinti šių idėjų propagavimą, konkrečiais pavyzdžiais parodyti neišardomą visų tarybinių tautų draugystę, jų bendradarbiavimą.

Didelius ir atsakingus

uždavinius iškėlė TSKP CK nutarimas „Apie partinės propagandos uždavinius šiuolaikinėmis sąlygomis“. Spauda turi žymiai sustiprinti ir giliau nagrinėti aktualiausias politines, ūkines, ideologines problemas, ugdyti skaitytojų komunistinę pažiūrą į darbą, į socialistinę nuosavybę.

Šių metų liepos mėnesį respublikos darbo žmonės švęs Tarybų Lietuvos dvidešimtmetį. Spaudos uždavinys — plačiai papasakoti skaitytojams apie tuos milžiniškus laimėjimus, kuriuos Lietuvos darbo žmonės pasiekė Tarybų valdžios metais, brolių tautų nesavanaudiškos pagalbos dėka.

Tarybinė spauda, būdama ištikima partijos pagalbininkė, ir toliau ryžtingai kovos už komunistinės visuomenės mūsų šalyje sukūrimą.

VI. LEIPUS

Darbininkų pageidavimai

Ivairių įmonių turi rajonas.

Bet „Kolektyviname darbe“ mažai randame korespondencijų ir valdėlių apie racionalizatorių ir jų darbą, apie darbininkų pastangas taupant elektros energiją ir įvedant pažangius darbo metodus. Mums įdomu, kaip gyvena darbininkai, kaip jie praleidžia savo laisvalaikius.

Būtų gerai, kad rajoninė spauda reguliariai kas mėnesį nušviestų įmonių gamybinius rezultatus, kaip tai daroma su kolūkiais. Taip pat įdomu sužinoti, ar patenkinti vartotojai rajono įmonių išleidiama produkcija, ko jie pageidautų iš pramonės darbuotojų.

St. Kisieliū
Anykščių plytinės partinės organizacijos sekretorius

Daugiau satyros

Pats įdomiausias laikraščio numeris esti tada, kai jame randi aštrią satyrą plunksna pliekiamas gyvenimo negeroves. Mes, skaitytojai, visada laukiame tokios medžiagos.

Deja, mūsų rajono laikraštyje satyrinė medžiaga — retas svečias. „Karštas dušas“ laikraščio puslapiuose pasirodo kaip jaunas mėnulis, o kartais ir dar rečiau. Pasigendama ir gerų feljtonų, įdomių kupletų. Mano nuomone, toks kovingas satyras skyrelis, kaip „Karštas dušas“, galėtų pasirodyti kiekvieno sekmadienio numeryje, kaip kad buvo anksčiau. Tada su dar didesniu įdomumu lauktume savo namuose brangaus svečio — eilinio rajono laikraščio numerio.

J. GINDRENAS,
teismo tarnautojas

Didvyrio šeimoje

VINICOS SRITIS. Lipovecko rajone yra Turbovo gyvenvietė, kur gyvena šeima Anatolijaus Kriučkovskio — vieno iš keturių tarybinių karių, atsidūrusių su lengva barža šturmo metu išsišėlusiam Ramiajame vandenyne ir išėjusių kovoje su stichija nugalėtojais.

Daug laišku gauna didvyrio motina Ana Flodorovna Kriučkovskaja. Tarybiniai žmonės žavisi Anatolijaus ir jo draugų didvyriškumu, dėkoja motinai už šaunaus sūnaus išauginimą.

Ana Flodorovna laiške, išspausdintame laikraščiuose, rašė: „Siomis, ypatingomis mano gyvenimo dienomis tariau motinišką ačiū Komunistų partijai, Tarybinei vyriausybei, padėjusios man, našlei, auklėti Anatolijų. Aš noriu širdingai padėkoti Nikitai Sergejevičiui Chruščiovui, taip aukštai įvertinusiame keturių tarybinių karių žygdarbį“.

Nuotraukoje: (iš kairės į dešinę) Anatolijaus Kriučkovskio sesuo Liudmila, giminiaitis Vasia, motina Ana Flodorovna ir brolis Vladimiras skaito laikraštį, kuriame aprašomas keturių tarybinių karių žygdarbis.

E. Kopyto (TASS) nuotr.

Apie ką rašo mūsų kolūkio sienlaikraštis

(Pasakoja K. Staro vardo kolūkio sienlaikraščio „Tarybiniu keliu“ redaktorius Valerija Lekavičiūtė)

Kai išleina eilinis mūsų sienlaikraščio numeris, aš visada stebiu, kaip jį sutiks skaitytojai, kokias išreikš pastabas. Į visus skaitytojų pageidavimus redkolegija atsižvelgia ruošdama sekančio numerio medžiagą.

Mūsų sienlaikraštis nėra didelio formato. Tačiau kiekviename jo numeryje talpiname 5—7 straipsnelius. Jie trumpi, konkretūs, be jokių gražbylysių. Tokį numerį lengva, nenuobodu skaityti, talpinama medžiaga nušviečia įvairias gamybos šakas. Turimė išsivėdę „Partijos gyvenimo“ skyrelį. Čia kolūkio komunistai trumpai aprašo partinės organizacijos veiklą, skelbiame įvykius susirinkimus, priimtus nutarimus.

Parašo į sienlaikraštį kolūkio brigadininkai, fermų darbuotojai. Neseniai II brigados brigadininkas Buterleivičius papasakojo, kaip organizuoja pavasario darbus; apie fermos darbuotojų pasiekimus rašė fermos vedėjas L. Paškauskas, kliaulių šėrėja Irena Tamašauskaitė ir kiti.

Kiekviename sienlaikraščio numeryje yra satyros skyrelis, sukeltas daug juoko, o kai kam ir ašarų. Vėgydytojas Alf. Balčiūnas piešia karikatūras labai taikliai, aštriai. Karika-

tūros mažytės, užima nedaug vietos, trumpi, bet taiklūs prierašai. O visa tai duoda didelę naudą, padeda valdybai ir partinei organizacijai šalinti pasitaikančius trūkumus. Valdyba visada griežtai reaguoja į talpinamą satyrinę medžiagą, nusikaltėlius svars-to, baudžia. Po aštrios kritikos sienlaikraštyje valdyba pašalino iš kolūkio Vladą Sikštulį. Stepas Minevičius grobstė lentas. Apie tai tilpo sienlaikraštyje karikatūra. Valdybos posėdyje Minevičius gavo pelnytą bausmę.

Neseniai išleisdome eilinį sienlaikraščio numerį, kuriame, pagrindinis dėmesys paskirtas sėjos eigai nušviesti. Pirmoji brigada jau baigė kviečių ir miežių sėją. Apie tai visiems praneša sienlaikraštis.

Yra sienlaikraštyje mažytis skyrelis apie pieno ir mėsos gamybos eigą. Mažoje diagramoje pranešama, kaip vykdomi socialistiniai įsipareigojimai. Šiuo skyreliu skaitytojai irgi labai domisi.

Kad mūsų sienlaikraščiai būtų dar kovingesni, įdomesni, reikėtų dažniau organizuoti redaktorių seminarus, kurių metu susitiktume su rajono ar respublikinių laikraščių darbuotojais, pasimokyti.

LENINIETIS

rašo
reikšmingomis
temomis

Vėl „Lenino keliu“ kolūkio nariai gavo eilinį daugiatairazinio laikraščio „Leninietis“ 5 (31) numerį.

„Vienos vėliavos istorija“ — taip pavadinintas pasakojimas apie Kunigiškių kaimo partinės kuopelės veiklą buržuazijos viešpatavimo metais.

„Išaušo gražus Gegužės Pirmosios rytas. Pačiame kaimo viduryje stovinčios aukštos liepos viršūnėje, saulės spindulių nuskaid-

rinta, plevėsavo Raudonoji vėliava“, — rašo laikraštis.

Kas tie drąsuoliai, kėlę žmones į kovą už laisvę? Broilai Vytautas, Stasys ir Edvardas Skleriai, Justas Braknys, Alfonsas Matulionis, Jonas Zovė sudarė pagrindinės komunistinės kuopelės branduolį. Apie jų veiklą įdomiai papasakojo laikraštis, primindamas, kokia kaina pirkta laisvė.

Apie melžėjų G. Ba-

nytės ir M. Sukytės, kliaulių šėrėjų Br. Baukienės ir O. Kravčienės bei kitų lenktyniavimą už įsipareigojimų įvykdymą rašo kolūkio zootechnikas Z. Sonda. „Visuomet pirmosiose gretose“ — savo straipsnyje apibūdina komunistus pirminės partinės organizacijos sekretorius V. Polikevičius.

Įdomiomis, reikšmingomis temomis rašo „Leninietis“.

Žygiuoja šventinės kolonos

(Atkelta iš 1 psl.)

giau kaip trečdalis abiturientų dar rudenį tvirtai nusprendė baigus mokyklą eiti dirbti į gamybą, o tik paskui užsidėti studentišką kepuraitę.

Virš šventinių kolonų praplaukia rauduose audekluose auksinėmis raidėmis įrašyti žodžiai: „Septynmetis — komunizmo pavasaris“, „Tegyvuoja komunizmas — šviesi mūsų ateitis!“ Kokie brangūs ir artimi kiekvieno tarybinio žmogaus širdžiai šie žodžiai! Dėl jų įgyvendinimo mūsų seneliai kovėsi revoliucijos mūšiuose, tėvai ir vyres-

nieji broliai gynė Tėvynės laisvę ir nepriklausomybę. Didžiojo Tėvynės karo frontuose. Dabar gi visuose taikios statybos baruose vyksta tokia pat atkakli kova už komunistinio darbo brigadų vardą, už savalaikį planų įvykdymą ir viršijimą, už gimtųjų kolūkių tolesnį klestėjimą. Maloni šiluma užlieja Anykščių plytų ir drenažo vamzdžių gamyklos darbininkų — ekskavatorininko Zebuolio, šaltkalvių Labeikos ir Didžgalvio, staliaus Andriko krūtines, pagalvojus, kad ir jų kuklus, pasiaukojantis darbas taps nors nedideliu

indėliu į bendrą komunizmo statybos reikimą. Šventinėje demonstracijoje šie darbininkai, kartu su savo kolektyvo draugais, rėportavo apie pirmąją keturių mėnesių gamybos plano įvykdymą, apie puikius racionalizacinius pasiūlymus, darbo procesų mechanizavimą ir tobulinimą.

Darniomis gretomis, su daina ir muzika žygiuoja medicinos darbuotojai, prekybininkai, geležinkelininkai ir miškininkų kolonos. Jūs pakeičia šaunieji mūsų rajono žemdirbiai, atvykę iš „Lenino kelių“, „Zalgirio“, „Ateities“, „Bolševiko“ ir kitų kolūkių kartu

su visais rajono darbo žmonėmis atšvęsti šią džiugią pavasario šventę. Šių kolūkių laukuose vieni iš pirmųjų šiais metais sužėdė traktoriai ir sėjamosios, prasidėjo kova už antąjį septynmečio derlių.

Virš Baranausko aikštės aukštai pakyla baltų balandžių būrys. „Pasauliui — taiką!“ skamba pražygiuojančių lūpose. Štai sunkvežimyje draugiškai apsikabinę pravažiuoja japonas, negras, europietis, kinietis, indietis. Jūs visus jau seniai vienija draugystė, glaudus bendradarbiavimas, kova už taiką visame pasaulyje. Kitame sunkvežimyje jaunuolis darbininkas su didžiulių kalvio kiju perkala nereikalingą kalaviją į žemdirbio arklą. Čia pat kabo šūkis: „Kalavijus perkalsime į arklus“, kuris šiuo metu skamba įvairiausiomis kalbomis visuose pasaulio kampeliuose.

Siltais plojimais, draugiškais sveikinimo šūkiais, šypsenomis susirinkusieji pasitinka aikštėje pasirodžiusius pačius mažuosius demonstracijos dalyvius — Anykščių vaikų darželio auklėtinius, pravažiuojančius triratais. Šis gegužis visų atmintyje išliks kaip nuostabiausia ir gražiausia gyvenimo šventė: jie pirmą kartą demonstracijoje dalyvavo ne ant mamų ir tė-

čių rankų, o savo pačių kolonoje.

Pravažiuoja motociklistų — vėliavnešių kolona. Jų tarpe daugiau kaip penkiasdešimt motosporto mėgėjų iš „Svyturio“, „Zalgirio“, „Bolševiko“, „Lenino kelių“ kolūkių.

Įprastą žygio maršą pakeičia revoliucinės dainos „Draugai, draugai koja kojon“ melodija. Paskutiniams, kaip ir visada, pražygiuoja jungtinio pučiamųjų instrumentų orkestro muzikantai.

Demonstracija baigėsi. Gražias anykštiečių darbo pergales pademonstravo rajono darbo žmonės. Kaip ir kūrybingame socialistiniame lenktyniavime, taip ir šventinėje demonstracijoje kiekvienas dalyvaujantis jautė negestantį ryžtą antrojo septynmečio metus įvykdyti pirmą laiką, o apie septynmečio įvykdymą raportuoti po ketverių metų.

Ilgai dar netilo muzika, dainos, juokas Anykščių gatvėse. Ilgai netuštėjo A. Baranausko aikštė, saulės spinduliais nužertas miesto skveras. Darbo žmonių laukė puikus, užsitarnautas šventinis poilsis — įdomios sportinės varžybos, jaunių pasilinksminimai, kitos kultūrinės priemonės. Gražiai, pakiliai anykštiečiai atšventė antrąjį septynmečio Gegužį!

Z. MIKSYS
(Mūsų koresp.)

Šventiniai susirinkimai

Gausiai susirinkę „Levaniško“ kolūkio kolūkiečiai paminėjo Gegužės Pirmąją — Tarptautinio darbo žmonių solidarumo dieną.

Tai dienai skirtame pranešime kolūkio pirmininkas Marcinkevičius pažymėjo, kad per praėjusius pirmuosius septynmečio metus, lyginant juos su 1958 metais, gyvulininkystės produktų gamyba išaugo daugiau kaip 2 kartus. Jeigu kolūkis 1958 metais turėjo 903 tūkstančius rublių pajamų, tai praėjusiais metais jau gavo milijoną septynis šimtus tūkstančių. Šiais, antraisiais septynmečio metais, numatoma gauti du milijonus du šimtus tūkstančių rublių pajamų.

Po iškilmingo minėjimo, kuris vyko vietos septynmetės mokyklos salėje, šios mokyklos mokiniai atliko įdomią meninę programą.

A. Jaronis

Gegužės Pirmąją Vilkaburkių miške įvyko Zallios ir Aulelių septynmečių mokyklų pionierių rytmetis. Moksleiviai parodė įdomias menines programas, žaidė atrakcionus, draugiškas sportines varžybas. Į pionierių iškilmingai buvo priimti moksleiviai.

A. Pronckus

Į J. Bilūno vardo vidurinės mokyklos salę švenčių išvakarėse susirinko mokytojai ir moksleiviai. Pranešimą tema „Gegužės Pirmoji — tarptautinė darbo žmonių solidarumo diena“ skaitė mokytojas R. Dobinas.

Mokyklos dramos būrelis atliko keletą vaizdinių iš pjesės „Marytė“.

A. Papartis

ISPŪDINGI SKAIČIAI

Kada tik beužsukti Anykščių taupomosios kasos palapas, visada čia pamatysi ir jaunuolį, ir pagyvenusį kolūkietį, ir gilomis raukšlėmis išvoguotą veidą senutę. Visus juos mandagiai ir greitai aptarnauja bei paaiškinimus jiems suteikia taupomosios kasos darbuotojai. Kartą įsikalbėjau su viena senyvo amžiaus moterėle.

— Ar nebaugu, močiut, pinigų taupomoj kasoj laikyti? — užklausa tarp kitko jos.

— O ko čia bijoti. Juk už juos tarybinė valstybė garantuoja.

— Ar buržuaziniais laikais taip pat laikydavai santaupas taupomoj kasoj? — vėl užklausa pažnekovę.

— Taigi, kad senais laikais ne visad užtekavo keliolikos centų druskai nusipirkti, o jau apie santaupas ir sapne nesisapnavo, — palingavusi galvą, atsakė senutė ir atsisveikinus išėjo.

Iš tikrųjų, kai palygini praeitį ir šiandieninį gyvenimą, tai gauni nepaprastai kontrastišką vaizdą. Pavyzdžiui, pagal 1935 m. sausio 1 d. statisti-

nus duomenis indėlininkų skaičius Lietuvoje buvo 6.528, o indėlių suma sudarė 6.879.158 litus. Žinoma, indėlininkais tuomet buvo dažniausiai turčiai, stambūs ūkininkai, valdininkai. Gi tarybinės santvarkos metais, 1959 metų pradžioje LTSR taupomosiose kasose turėjo įdėję savo santaupas 269.991 indėlininkas 595.890.000 rublių sumai. Šie faktai ryškiai kalba apie išaugusį pastaruoju metu darbo žmonių gerbūvį ir jų pajamas. O faktai juk yra geriausi liudinin-

kal, jų nieks negali nuneigti. Jie taip pat kalba ir apie tai, kad šiandieną pilietis geriau supranta valstybės reikalus, negu bet kada. Šiandien jis žino, kad laikinai naudodamasi jo santaupomis, valstybė pastatys daugiau fabriku, mokyklų, gyvenamųjų namų, nuties daugiau plentų ir geležinkelį.

Anykščių rajono dirbančiųjų santaupos 1960 metų sausio 1 dieną taupomosiose kasose sudarė 7.200.000 rublių. Už šią sumą galima būtų pastatyti 2 tokius fabrikus, kaip dabar naujai įrengtas

veltinių fabrikas „Spartakas“ arba pastatyti 20 gyvenamųjų namų, kiekvieną po 8 butus.

Taupomosios kasos už indėlius išmoka indėlininkams palūkanas. Vien per 1959 metus Anykščių rajono taupomosios kasos indėlininkams išmokėjo 127.000 rublių. O tai reiškia, kad anykštinai už tą sumą galėtų įsigyti 3 „Volgas“, 23 „Iž“ motociklus arba 254 dviračius. Visa tai santaupų laikytojai gavo iš valstybės, kaip sakoma, ir „piršto nepajudinę“.

Visa tai rodo, kad valstybė ne tik tais pačiais indėlininkų pinigais laikinai pasinaudoja tam, kad pakeltų darbo žmonių gerbūvį, bet ir gausiai atlygina indėlininkams bei užtikrina taupomosiose kasose laikomų santaupų saugumą.

Nuolat augantieji indėliai dar kartą įskaidina parodą, kaip smarkiai gerėja liaudies gyvenimas, kaip auga darbo žmonių realusis uždarbis. O visa tai galima tik tarybinio gyvenimo sąlygomis.

J. GRIKSTAS,
indėlininkas

„Kantrybė išseko“

Medžiagos pėsakais. Į taip pavadintą žinutę, išspausdintą „Kolektyvinio darbo“ 2 (1108) numeryje, Anykščių linijų apylinkės

viršininkas Guoba praneša, kad radijo transliacijai pagerinti Svėdasuose remontuojamos telefono ir

radijo linijos. Nuo balandžio mėn. 1 d. paskirtas nuolatinis prižiūrėtojas trunkumus tuoju pašalina.

„Reikia gydytojo okulisto“,—

pageldavo laisike, išspausdintame „K. d.“ Nr. 23 (1110), rašytoja B. Buivyčaitė ir „Puntuko“ kolūkio kolūkietė T. Šilinskienė.

Lietuvos TSR Sveikatos apsaugos ministerijos kadru ir mokymo įstaigų skyriaus viršininkas B. Kazlauskas praneša, kad iš

š. m. gydytojų laidos darbu į Anykščių rajoną yra paskirti 5 gydytojai, jų tarpe ir gydytojas okulistas.

GABUS RADIOJO MĖGĖJAS

Televizoriaus ekrane tykstelėjo šviesa, sumirgėjo šešėliai ir pamažu ėmė ryškėti žmogaus figūra. Pasigirdo diktoriaus balsas:

— Dirba Londono telecentras.

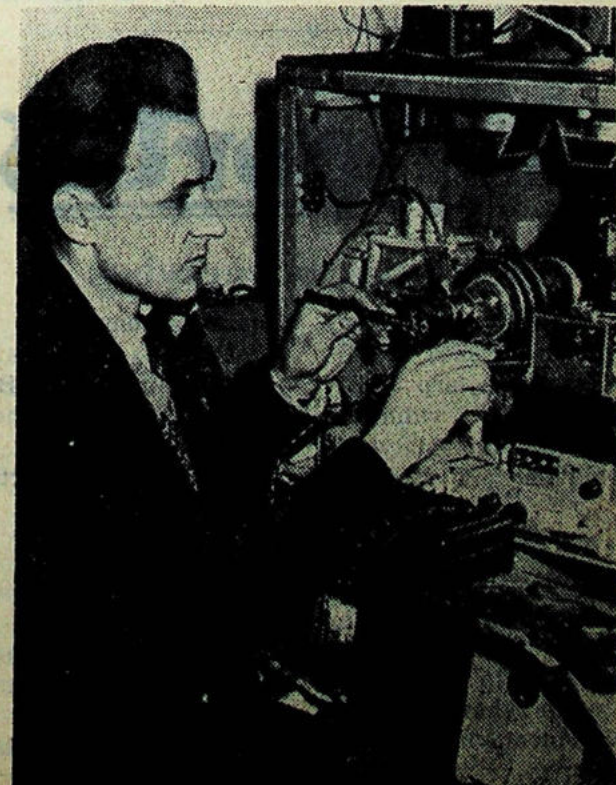
Vaidas ekrane vis gerėjo. Jaunuolis, reguliavęs televizorių, nusišypsojo. Bandymas priimti tolimas telestudijų programas pavyko. Ne Vilniuje ir ne Kaune gyvena Romualdas Žičkus. Jis — Troškūnų miesto fotografas. Tai jam pavyko

priimti Londono telestudijos laidą Troškūnuose. Romualdas sukonstruavo savo televizoriui specialų antenos stiprintuvą. Čia labai gerai matomos Vilniaus telestudijos programos. R. Žičkus — didelis radijo mėgėjas. Savo laisvalaikius dažniausiai praleidžia prie radijo ar televizijos aparatų.

Į jį dažnai kreipiasi patarimų radiotechnikoje jaunesni radijo mėgėjai ir jis visada mielai padeda.

Nuotraukoje: radijo mėgėjas R. Žičkus reguliuoja ir tikrina televizoriaus veikimą.

K. Vidmanto nuotr.

Savaitės IVYKIAI

Azerbaidžaniečių tauta šiomis dienomis pažymėjo dvi šlovingas datas: 40-ąsias Tarybų valdžios ir Komunistų partijos įkūrimo Azerbaidžane metines.

Šio krašto darbo žmonės, Komunistų partijos vadovaujami, petys į petį su visomis mūsų šalies tautomis nuėjo didvyrišką revoliucinės kovos ir socialistinės statybos kelią. Per trumpą istorinį laikotarpį Tarybų Azerbaidžanas likvidavo savo ekonominį ir kultūrinį atsilikimą, tapo pirmąja indurine socialistine respublika. Ypač respublikoje išvystyta naftos pramonė. Apie Baku naftos reikšmę šalies liaudies ūkiui galima spręsti iš šių duomenų: nuo šios pramonės susikūrimo mūsų šalyje pradžios išgauta pusantro milijardo tonų naftos, kurios pusę sudaro Baku nafta.

Pastaraisiais metais respublikoje sparčiai

vystoma dujų pramonė. Pradėti eksploatuoti dideli natūralių dujų telkiniai, nutiestas dujotiekis Baku—Tbilis—Jerevanas. Plečiama chemijos pramonė. Dar didesnės perspektyvos respublikos naftos ir chemijos pramonei atsiveria ši septynmetį. Tarybų valdžios metais smarkiai pakilo Azerbaidžano žemės ūkis, suklestėjo kultūra ir mokslas.

Džiaugsmingai atšventė azerbaidžaniečių tauta savo šlovingąjį jubiliejų. Į respublikos sostinę — Baku dalyvauti šventės iškilnėse atvyko TSRS Ministrų Tarybos Pirmininkas, TSKP CK Pirmasis sekretorius N. Chruščiovas, visų sąjunginių respublikų delegacijos.

Azerbaidžano darbo žmonės nepaprastai šiltai ir nuoširdžiai sutiko brangųjį svečią N. Chruščiovą. Įvykusiame iškilmingame posėdyje, skirtame

40-osioms Tarybų valdžios ir Komunistų partijos įkūrimo Azerbaidžane metinėms, drg. N. Chruščiovas pasakė didelę kalbą.

— Šlovingos jūsų respublikos ir Komunistų partijos metinės, — pasakė N. Chruščiovas, — tai ne tik Azerbaidžano darbo žmonių šventė. Jas minė visi didžioji tarybinių tautų šeima, išauklėta lenininių proletarinio internacionalizmo dvasia, sutelkta draugė nuoširdžių brolių jausmų. Visa šalis džiaugiasi ir didžiuojasi jūsų puikiais laimėjimais ir jūsų darbais, nes jie yra didelis indėlis į mūsų bendrą komunistinę statybos reiklą.

Tarybų Sąjungoje su oficialiu vizitu viešėjo Naujosios Zelandijos Ministras Pirmininkas Uolteris Nešas ir jį lydintys asmenys. Svečiai pabuvojo Maskvoje, Kijeve, Leningrade ir kt.

Susitikimuose su tary-

binės vyriausybės vadovais buvo pasikeista nuomonėmis dėl svarbiausių tarptautinių problemų. o taip pat Tarybų Sąjungos ir Naujosios Zelandijos santykių klausimais. Bendrame komunikate pabrėžiama, jog abi vyriausybės pareiškė tvirtą įsitikinimą, kad skirtingas visuomeninės-politinės sistemos turinčios valstybės norėdamos gali sugyventi taikiai ir draugiškai, kad būtina visiems laikams uždrausti branduolinių ginklų ir organizuoti platų visų valstybių bendradarbiavimą taikiai naudojant atominę energiją. Abi vyriausybės ir toliau plės savitarpio supratimą vystant mokslinius ir kultūrinius santykius, stengsis vystyti ir skatinti kultūrinius bei mokslinius ryšius.

Vilniaus Dailės m. ziejuje atidaryta Naujosios Zelandijos dailininkų kūrinių paroda, kurioje eksponuojama apie 200 darbų. Jie supažindina su šios tolimos šalies tautų darbu, buimi ir dvasiniu pasauliu. Jos gamta.

Togo teritorija truputį mažesnė už Lietuvą. Siame Vakarų Afrikos krašte gyvena daugiau

kaip milijonas žmonių. Balandžio 27 d. Togas paskelbtas nepriklausoma respublika. Togiečiai nusikratė 40 metų trukusiu sunkaus prancūziškųjų kolonizatorių jungu. Si pergalė rodo, jog Afrikos žemyne nebėra tokio kampelio, kur kolonizatoriai dar turėtų vilties klek ilgiau išsilaikyti. Dabar Togo respublika drąsiai žiūri į savo ateitį, ruošia savarankiško ūkinio vystymosi planus.

— Svarbiausias mūsų vyriausybės tikslas, — pareiškė neseniai Togo Ministras Pirmininkas Olimpijas, — pagerinti liaudies gyvenimo sąlygas.

Užsienio politikos srityje Togas numato laikytis neutraliteto ir aktyviai ginti taiką. Togiečių tauta pritaria kolonialinių bei priklausomų šalių kovą remiančiai Tarybų Sąjungos politikai.

Sveikinime Togo Ministrui Pirmininkui Olimpijui, TSRS Ministrų Tarybos Pirmininkas N. Chruščiovas rašė, kad Tarybų Sąjungos vyriausybė „pripažįsta Togo Respubliką nepriklausoma bei suverenia valstybe ir yra pasiruošusi užmegzti su ja diplomatinius santykius ir pasikeisti diplomatinėmis atstovybėmis“.

Kruvinų įvykių Pietų Korėjoje priežastimis Vakarų propaganda laiko lisynmanininkų sukčiavimo machinacijas per prezidento rinkimus, kurie įvyko kovo 15 d. Tačiau net Vakaruose blaiviausi apžvalgininkai pripažįsta, kad „rinkimai“ tebuvo paskutinis lašas, perpildęs liaudies kantrybės taurę. Tikroji

liaudies veiksmų priežastis yra pati Pietų Korėjos valdančiųjų sluoksnių politika.

Visas šios Korėjos dalies ekonominis ir politinis gyvenimas pajungtas Li Syn Mano planams surengti „žygį į Siaurę“ — prieš Korėjos Liaudies Demokratinę Respubliką. Ši politika sukėlė skurdą ir nedarbą, pavertė Pietų Korėją kariniu Jungtinių Valstijų placdarmu. Lisynmanininkų režimas laikosi tik Jungtinių Valstijų paramos dėka. Pietų Korėjos armiją ir policiją apginklavo ir apmokė amerikiečiai. 15-oji divizija, mesta liaudies sukilimui slopinti, pavaldi Amerikos vadovybei Pietų Korėjoje. Tokia Li Syn Mano politika sukėlė didžiausią liaudies pasipiktinimą. Visoje šalyje kilo riaušės, šimtai tūkstančių demonstrantų pareikalavo, kad Li Syn Manas atsistatydintų. Nusi-gandęs diktatorius balandžio 26 d. po pasikalbėjimo su JAV ambasadoriumi Seule Makonagiu, padarė pareiškinį apie savo atsistatydinimą.

Amerikos vyriausybė dabar mėgina išgelbėti Pietų Korėjoje tai, ką dar galima išgelbėti. Siekiamos išsaugoti ir sustiprinti savo pozicijas Pietų Korėjoje, JAV dabar pasirengusios paaukoti Li Syn Maną ir dėti viltis į kitą Pietų Korėjos lyderį, nemažiau atsidavusį, bet dar klusesnį Vašingtonui už Li Syn Maną.

Visas pasaulis griežtai smerkia tiek tiesioginius Pietų Korėjos gyventojų budelius, tiek ir tas jėgas, kurios juos remia.

SUTVARKĖ MOKYKLOS APLINKĄ

Gegužės Pirmosios švenčių išvakarėse Jono Bilūno vardo vidurinės mokyklos kiemas ir stadijonas margavo nuo moksleiviškų uniformų. Sutvarkyti mokyklos aplinkos išėjo visų vyresniųjų klasių moksleiviai. Vieni rinko akmenis, kasė, valė šluokšles, sodino krūmus ir t. t.

Talkos metu dirbo visi, bet labiausiai stengėsi ir daugiausia medelių pasodino Rimantas Lagūnas, Palma Biržietytė, Bronius Laskauskas ir kt.

Tačiau ne vien bilūniečiai darbavosi praėjusį šeštadienį. Pergalės gatvėje, ties kryžkele trūsė moksleiviai su raudonais pionierių kaklaraiščiais. Tai antros septynmetės mokyklos šeštos klasės pionieriai. Jie pirma labai gražiai sutvarkė mokyklos aplinką, o paskui nutarė sutvarkyti ir mūsų miesto kat kurluos skyverus, gėlynus. Pionieriai Asačiova, Jakimovas, Latatujeva, Varancova ir kt. talkininkavo tikrai stropiai.

J. BARTKUS

Sportas

Draugiškos varžybos

Praėjusį sekmadienį krepšinio komandų įvyko draugiškos krepšinio susitikimą rezultatu 45:40 laimėjo J. Bilūno vardo vidurinės mokyklos ir statybos montavimo valdybos A. Papartis

Pirmas pralaimėjimas

Saulėtą Gegužės Pirmosios dieną į miesto stadioną susirinko daug žiūrovų. Čia įvyko futbolo varžybos tarp statybos-montavimo valdybos ir Ukmergės futbolininkų. Įdomios rungtynės baigėsi ukmergiškių pergale rezultatu 5:4.

J. Sigitas

Kino aparatinę — kiekvienam kolūkiui

Kino rodymo kokybė žymiai pagerėtų, jeigu kino aparatūra būtų statoma aparatinėse. Dirbančios kino aparatūros trūkšmas žiūrovams netrukdytų. Pagerėtų mechaniko darbo sąlygos, sumažėtų gaisro kilimo pavojus demonstruojant filmus. TSRS Ministrų Taryba uždraudė tose patalpose demonstruoti kino filmus, kur nėra aparatinių. Laikiniai demonstruojami filmai tik patalpose, turinčiose atsarginius išėjimus.

Rajono kolūkiams rekomenduota finansuoti aparatinių statybą iš numatytų išlaidų kultūrinams reikalingams.

Priklausomai nuo vietinių sąlygų, aparatines galima statyti iš plytų, šlako blokų, rąstų (iš vidaus ištinkeuojant). Grindys turi būti plytinės arba cementinės. Aparatinės perdengimas gali būti medinis, tik būtina tinkuotas. Kad perdengimas būtų šiltas, ant jo užpilamas šlakas arba sausas smėlis.

Aparatines reikia aprūpinti pagrindiniu priešgaisrinio inventoriumi.

Kiekviena demonstravimo punkte reikia įrengti pastovius ekranus.

Apylinkių vykdomieji komitetai, kolūkių valdybos, partinės ir komjaunimo organizacijos, kultūros-švietimo darbuotojai turi užtikrinti, kad kino demonstravimui būtų sudarytos geros sąlygos.

Įvykdžius šiuos uždavinius, mes pagerinsime kalmo gyventojų aptarnavimą kinu.

A. NEMICKAS

Anykščių rajono kultūros skyriaus inspektorius kinifikacijos reikalams

Prieš kurį laiką Anykščiuose gastrolavo kiniečių cirko artistai, kuriuos susidomėję priėmė žiūrovai.

Nuotraukoje: akrobatė-zonglierė In-Ce atlieka numerį su lėkšutėmis.

B. Melėniškio nuotr.

Už redaktorių Č. BYTAUTAS